

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. október 22.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

JÉZUS ÉS TANÍTVÁNYAI ÖRÖME

Énekek: 89, 1-7.; 630

Alapige: János evangéliuma 15,11

Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.

Imádkozzunk!

Magasztalunk, mennyei Édesatyánk, mert a te jótéteményeidet megszorítottad és megszorítottad rajtunk. Most is, Urunk, láthatjuk, hogy te esőt adtál a földek-re. Köszönjük, hogy hull a csapadék, hogy te a fizikai, testi dolgok tekintetében is bősséggel adod áldásaidat, és akkor a lelki dolgokról nem is beszélve.

Áldunk, mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézusban pedig mindent adtál nekünk. Köszönjük, hogy ő a mi szabadítónk és megváltónk. Hogy igaz az, hogy az őt követő nép boldog nép lehet. És köszönjük, hogy nemcsak a bűntől, de a kárhozattól is megszabadított a Megváltó, hiszen vállalta az ítéletet, mindent elvett, ami téled minket elválasztott, és nemcsak megszabadított a bűntől, hanem felszabadított a boldog életre, az új életre. Köszönjük, hogy aki ő volt és ahogyan ő élt, krisztusi élettel, mi is így élhetünk.

Te tudod, Urunk, hogy melyikünk miért szomorú most mégis. Bocsásd meg, ha erőtelen volt a hitünk, ha szegényt hoztunk rád, de köszönjük, Urunk, hogy a bűnbocsánat öröme betöltheti a szívünket. Kérünk arra téged, hogy ma is hadd lássunk dicsőséges Úrnak, megtartónak. Az Úr Jézusról szóló evangélium örömhíre ma is hangozzék erővel és hatalommal, és amikor hazamegyünk innen, segíts eszerint élni. Hálaadás vagyunk, hogy kegyelemből élhetünk. És köszönjük, hogy te ígérted: a kegyelem mindörökké megmarad.

Az Úr Jézusért hallgasd meg imádságunkat és vedd kedvesen hálaadásunkat, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt héten a kórus tagjaival is páran a Völgy utcai Gyermekeházban voltunk együtt szolgálatban. Énekeltünk, velük együtt is. Isten ígéje is megszólalt kö-

zöttük. Utána többen mondtuk, hogy milyen nagy ajándék volt látni a gyerekeknek a figyelmét. Az egész úgy fél óráig tartott, úgymond a komoly rész, azután pedig szeretetvendégség, de együtt tapasztaltuk az Úr örömét és szeretetét a gyerekekkel és a nevelőkkel, és átéreztük, hogy itt van az Úr és munkálkodik. A szeretetvendégség részeként pedig mi is megvendégelhettük őket, a testvérektől is hozott süteményekkel – hála az Úrnak érte.

S nagyon tanulságos lett nekem, amikor láttam, hogyan tölti az italokat egyik szolgatársunk. Fiatalember, aki az üdítőt vagy a vizet töltötte a gyerekeknek, hogy még véletlenül se legyen nagy tócsa – de azért lett, sikerült, valami miatt mégis csak kiömlött az ital. Egyébként mondta is rögtön az elején, hogy majd ő fogja tölteni az italokat, mert vigyázni kell, hogy nehogy bármelyik pohár túlcserdüljön, mert hát a gyerekek ha valamelyik italt jobban szeretik, félt attól, hogy biztos jól túlcserdülőan töltenék tele a poharat. Mikor tehát láttam ezt a műveletet, akkor úgy erre gondoltam, hogy hát igen, vigyázni kell, hogy a pohár nehogy túlon túl beteljen és túlcserdüljön.

Viszont van olyan igei gondolat, igei üzenet, amire meg éppen az lehet a legjobb példa, hogy ha egy poharat elkezdünk, például vízzel, tölteni, előbb-utóbb túlcserdül és ameddig töltjük, addig csorog a víz a pohárból, mert ennyire tele van. Az a szó, ami itt szerepel az Úr Jézus szavaiban itt a végén („hogy a ti örömetek beteljék”), ezt a gondolatot hordozza: mintha egy pohárba töltenénk a vizet, és az annyira tele van, hogy egyszerűen túlcserdül, mert betelik, teljessé lesz, mérhetetlenül megtelik.

Emlékezhetünk arra is például, amikor Pál mondja ott a Római levél 5. része 20. versében, illetve Jézus Lelke mondja Pálon keresztül, hogy ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik. A kegyelem is ilyen, hogy túlcserdülőan bővülködő.

Itt pedig most az örömről van szó. Az örömről tanít az Úr Jézus a búcsúbeszédeiben, és az örömet így szeretném bemutatni. Valami olyasmi, ami nem csupán megmarad, hanem túlcserdülőan betelít, megtelik vele az őt követőnek az élete. S hogyha eszünkbe jut ez, hogy egy pohár vizet elkezdünk tölteni, az előbb utóbb megtelik és túlcserdül, akkor ez egy kép lehet arra, hogy ilyen az öröm.

Ráadásul ez azért bátorító kép, mert halljuk itt, hogy Jézus öröme ez. Tehát nem is akármilyen öröm. Azt mondja: az én örömöm, és így a ti örömetök. Jézus öröme és a Jézuséi öröme. Magyarban csak pár betű a különbség: Jézus öröme – Jézuséi öröme. És közben valami, ami megmarad, sőt túlcserdülőan megtelik.

Ez akkor is igaz, hogyha a tanítványokra a búcsúbeszédek időszaka volt jellemző – emlékszünk, a nagycsütörtök éjszakája, nagyon közel van már az Úr Jézus kereszthalála eseménye, pár óra maximum, inkább pár perc szinte –, a tanítványok nyugtalanok, a szívük tele van szomorúsággal az egész helyzet miatt, igazából nem értették, hogy mi fog most bekövetkezni, csak Jézus a búcsúbeszédeiben utalt is erre. A tanítványokat tehát egyáltalán nem az öröm töltötte be akkor és ott. Az Úr Jézus mégis erről beszélt.

Úgyhogy a bevezetőben elmondott képet egy kissé így hadd fokozzam, hogy mintha a pohár tele lenne már valamilyen szennyes vízzel – nincs ott öröm, hanem pontosan az ellenkezője van ott –, de ha elkezdjük önteni a szennyes vizű pohárba a tiszta vizet, előbb vagy utóbb a tiszta víz kitisztítja a szennyeset és ott marad a tiszta. Nem az a kérdés, hogy üres-e a pohár, mi van benne, hanem hogy Jézus szavai szerint, amikor ő elkezd tölteni, úgymond a tiszta vizet (a szó lelki értelmében, az üzenetben

az örömet), akkor az tényleg betölti a tanítványt. Az Úr Jézus öröme hogyan is mutatkozott meg, amire itt Jézus utal, és Jézuséi öröme miben látszik, hogyan valósul meg – ezt vizsgáljuk az istentisztelet folytatásában.

Ha arra gondolunk, hogy búcsúbeszéd, nagycsütörtök estéje, akkor Jézus arcát örömtelnek látjuk nagycsütörtökön vagy szomorúnak? Ugye ha a bibliai történetekre gondolunk, akkor az Úr Jézus az egész evangéliumi leírásban, mind a négy evangéliumban nem egy bánkódó arcú személynek látszik számunkra, hanem valakinek, aki mindig örül. Mindig egy picit mosolygósnak is képzelem az Úr Jézust. Nagycsütörtök estéjén is. Tele van örömmel, hiszen, ha most felolvastam volna csupán a 15. rész első tíz versét – remélem, azért emlékszünk, mert nem olyan régen olvastunk is: szőlőtőke, szőlővessző példázata –, minek örül Jézus éppen most? Annak a szeretetközösségnek, ami közte és az Atya között lehet, aztán beszélt a búcsúbeszédében arról is persze, hogy a Szentlélek majd eljön, tehát ott van a Szentháromság Isten titka az Úr Jézus búcsúbeszédében mondott kijelentéseiben is. Szeretetközösség tehát az Atya és a Fiú között, és a szőlővessző és szőlőtőke példázata pedig minősítetten jelzi, hogy milyen szeretetközösség van Jézus és az övéi között. Szeretetben közösség. És ez a tény Jézus számára mérhetetlen nagy öröm.

Az ő körülményei nagycsütörtök estén egyáltalán nem voltak könnyűek. De olyan jó, hogy az Úr Jézus is olyan valaki volt, akit nem a körülmények befolyásoltak, hanem az ő mennyei Atyjával való közössége, illetve az övéivel való szeretetkapcsolata, és ennek a boldogító öröme.

Nem is olyan sok történet van egyébként arról a Bibliában, ahogy végiggondoltam – most a Bibliában az evangéliumokra gondolva –, ahol le is van írva, hogy Jézus örült, hogy nagyon örült. Nem tudom, hogy nekünk jutnak-e azért eszünkbe igék most, ahol le is van írva, hogy örvendezik Jézus. Számomra a Lukács evangéliuma 10. részéből eszembe jutott a 21. vers, amikor ezt olvassuk az Úr Jézusról, Lukács 10,21: „Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és a kisdeteknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem.” Örvendezett Jézus a lelkében azon órában. És Lukácsnál a megelőző történet az, amikor a tanítványok visszajöttek a missziói küldetésből, tehát megvalósult az Atya akarata, terve, célja akkor és ott. A 20. versben egyébként, ennek a történetrészletnek a legvégén mondja azt Jézus az övéinek, hogy ne azon örüljete, hogy engednek nektek még az ördögök is, hanem azon örüljete, hogy fel van írva a nevetek a mennyben. Aztán Jézus örvendezése és hálákat ad az Atyának. Azért örvendezik, mert az Atyával való szeretetkapcsolata minősítetten, illetve a tanítványaival való szeretetközösség a missziói küldetés szempontjából. És ennek Jézus nagyon-nagyon örül.

A Lukács evangéliuma 2. rész 10. versében is szerepel az a szó, ami itt az ősi nyelven, az öröm szava. Akkor még Jézus nagyon kicsi, igazából még csak éppen megszületett. De mit is mond az angyal a pásztoroknak? „Ne féljete, mert ímé... (ott az ímé szócska) ...mert ímé [...] született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” De valami kimaradt itt! „Ne féljete, mert ímé...” Mit hagytam ki? „...hirdete néktek nagy örömet...” Ez hangzott el először: ímé, nagy örömet hirdete. Öröm. És aztán jött az angysereg, dicsőítették Istent: dicsőség a mennyben, a földön békesség, az emberekhez jóakarát.

Megszületett az Úr Jézus. És milyen körülmények között? Dicsőséges palotában? Messiáshoz illő jászolban? Elég sanyarú körülmények között született Jézus. A

pásztorok se a leghíresebbek voltak. Nem celebek voltak az ókori időben a pásztorok, nem is magasrangú lelki vezetők vagy királyok, hanem szinte a leglenézettebbek. És az egész körülmény olyan nagyon megalázó Jézusnak. Hát ide illik születni a Messiásnak? De akkor is igaz, hogy öröm. És ez az öröm a megtartó megszületése az elveszett bűnösöknek, a pásztoroknak is, és ez az öröm nagyon nagy öröm a mennyben is, hiszen micsoda öröm lehet a mennyei Atya előtt meg az angyalseregek előtt, hogy érkezett az ígéretek beteljesedésének az ideje.

Újra hadd mondjam, hogy nem is olyan sok történettel írja le a Szentírás, hogy Jézus öröme mennyire valósággal betöltötte őt, de az egész evangéliumi leírás Jézust nem bánkódónak mutatja be, mert tele volt az Atya örömének az örömével. Jézus azért örült nagyon, mert tudta, hogy az Atya mennyire örül. És viszont. Már hányszor utaltunk erre Pasaréten igehirdetésben, hogy az Atya, amikor ki is fejezte az ő örömét az egyszülött Fiú iránt, akkor tényleg mennyire kedves szavakkal mondja: „Te vagy az én szerelmes fiam...” (károliban), „Te vagy az én szeretett fiam...” (az új fordítás), „...tebenned gyönyörködöm.” Ez a gyönyörködés kifejezés benne van az öröm, a vígság, a jóakarát, a jókedv. Kedves nekem, hogy ott vagy. Illetve a megdicsőülés hegyén: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” Tehát az Atya, a Fiú szeretetközössége kölcsönösen Jézus szájából is a bibliai történetekben, illetve a mennyei Atya szájából is.

Amikor pedig az Úr Jézus öröme az Atya iránt és az Atya örömével a háttérben megvalósul, mindez azért, hogy az Atya dicsőíttessék. Az ősi nyelven a dicsőség kifejezésben is benne van a fény, a pompa, a boldogság, a jóérzés – dicsőíttetés. Emlékszünk, testvérek, ahogy olvastuk a János evangéliuma kalauz szerinti szakaszait – ma fejeztük be a 17. részt, a főpapi imát –, csak a főpapi imában hányszor olvastuk, hogy a Fiú dicsőíti az Atyát. A 13. részben, 14. részben is többször előjött ez, hogy vagy a Fiú dicsőíti az Atyát, vagy az Atya dicsőíti a Fiút. Egy biztos, hogy az Úr Jézus ezt mindenképp kérte is az Atyától, hogy: dicsőíts meg, Atyám! Dicsőíts meg „azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam tenálad a világ alapítása előtt”.

A 14. részben a 13. versben mondja: „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” Tanítványok imádsága Jézus nevében és én megteszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Tehát nemcsak ő, amit csinál, hanem amit a tanítványok is. Ez mindjárt fontos lesz. Vagy a 13. részben a lábmosás történet utáni események, amikor Júdás kiment már, tehát nincs ott Iskáriótes Júdás, ment elárulni Jézust, nagyon szomorú helyzet Jézusnak, viszont ezt olvassuk: „Most dicsőítteték meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőítteték ő benne. Ha megdicsőítteték őbenne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt őmagában és ezennel megdicsőíti őt.” Hát itt hányszor volt a dicsőíteni szó? Rengetegszer. Tehát Jézus öröme, mert az Atya öröme Jézuson, és ezzel van tele. És egész életében.

Ha a szőlőtőke, szőlővessző példázatának a kijelentéséből a 8. verset felolvasom, meg is erősödik számunkra az Úr Jézus örömének a valósága, mert ezt mondja Jézus: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.” A földön élve Jézus dicsőíti az Atyát, a szőlőtőke, szőlővessző példázata Jézus és a tanítványai szeretetközösségéről, és azt mondja, hogy „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.” De a búcsúbeszédekből tudjuk, hogy Jézus nemsokára megy majd a mennybe, aztán elküldi a Szentlelket, tehát ő már nem lesz itt a földön. A tanítványok számára a java még csak most jön. De Jézus öröme már a búcsúbeszédek ide-

jén nagycsütörtök estéjén is miben? Hogy én tudom, hogy micsoda dicsőség lesz majd az Atyának, hogy ti sok gyümölcsöt teremtek.

Hát számomra itt azért kérdés lett, hogy mennyi a sok? Jézus szerint mennyi a sok? Szőlőtőke, szőlővesszők példázata. Én Tápíószőlősről származom, valamennyire értek a szőlőhöz. Remélem a testvérek elfogadják, mikor ezt az állítást teszem, hogy én soha életemben nem láttam még Tápíószőlősen a Földváriék kertjében olyan szőlőfürtöt, ahol csak egyetlen szem lett volna. Még amikor a seregélyek meglepték, akkor is legalább jópár volt. Én még olyan szőlőfürtöt nem láttam, ahol egyetlen szem lenne csak. De hát legalább kettő. Kettő az sok? Ha most a példának a lelki üzenetét vesszük: mekkora pénzüsszeget dobott be a szegény özvegyasszony a perselybe, amit azért Jézus észrevett. Ott nem szerepel az a kijelentés, hogy és nagyon örült neki, mikor ezt látta, hanem az van a kijelentésben, hogy Jézus figyeli a perselyt, hogyan perselyeznek, és mikor ez a szegény özvegyasszony ezt a hatalmas összeget beledobja, a milliárdokat, akkor Jézus mondja, hogy: látjátok, milyen sokat adott. Mennyit is dobott Jézus szeme előtt az az asszony a perselybe? Most hogy mondjuk? Csak két fillért? Vagy ugye úgy kell mondanunk, hogy ő az ő egész életét, az ő egész vagyonát odatette. És csak két fillér. Két fillér. De Jézus szerint minden. Rengeteg. Több, mint mindenki más, aki dobott a perselybe.

A szőlőtőke, szőlővesszők példázata és hogy „abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete”, nekem azért bátorító kép, mert hát a szőlőfürtön általában minimum kettő szőlőszem van, persze sokkal több szokott lenni. Egy szőlőfürtön mennyi szőlőszem szokott lenni? És egy szőlőtőkén mennyi szőlőfürt szokott lenni? „Sok gyümölcsöt” – ez azt mutatja, hogy nehogy a tanítványok arra gondoljanak, hogy hát nekem milyen kevés gyümölcsöm van, mert én olyan gyenge vagyok a hitben, én nem is vagyok olyan hűséges követője Jézusnak talán. Minek örülhet Jézus rajtam? Jézus öröme meg, ha őt nézzük, azt látjuk, hogy ő azt mondja, hogy „abban dicsőíttetik meg az Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremtek”. És teremjete is.

Talán emlékszünk, hogy amikor a Lélek gyümölcse – egyes szám, ne feledjük –, kijelentésről van szó, ott hány gyümöcsdarab szerepel? Mert nem egy. Konfirmációra vagy felnőtt konfirmációra készülve a munkafüzetben a Lélek gyümölcse igei gondolatot mindig szőlőfürttel szoktuk jellemezni. És ha kilencre gondoltunk, akkor jól tettük, kilenc darab. Néha még én is úgy mondom, akár prédikáció közben is, hogy Lélek gyümölcsei, de az a szép az egészben, hogy itt egyes szám van: Lélek gyümölcse. Csak nagyon sok része van. Mint a szőlőfürtön a szőlőszemek.

Vajon hányadik az öröm? Mert ott van az öröm. Szeretet, öröm. A szeretet után rögtön. A búcsúbeszédekben is Jézus: maradjatok az én szeretetemben – 14. részben is. Aztán: maradjatok az én örömömben. Jézus szerint is tehát az öröm nagyon fontos tulajdonság. És most még Jézus öröme. Nem az a kérdés az első gondolatnál, hogy te örülsz vagy nem örülsz, milyen helyzetben vagy éppen most a hit szempontjából, hanem hogy látod-e Jézus örömét.

Visszont pontosan a továbblépéshez kell azt hangsúlyosan kimondani, hogy éppen a búcsúbeszédnek igazolják, hogy azért Jézus számára ez az este nem örömet hozott, hanem rettenetet. Mert tulajdonképpen a Gecsemáné kerti imádsága az Úr Jézusnak, az a nagycsütörtök estéje, legfeljebb nagypéntek hajnala, de inkább nagycsütörtök estéje. Emlékszünk, hogy ott mielőtt elkezdené imádkozni azt a nagyon mély imádságát az Atyával megbeszélve, előtte azt mondta a tanítványoknak: „szomorú a lelkem mindhalálig”. Jézus tehát nagycsütörtök estéjén, amikor a búcsúbe-

szédekben ezeket is elmondta itt, közben tapasztalja nem sokára, pár perc múlva: szomorú a lelke egészen a halálig. Mert tudja, hogy mi vár rá. A kereszten sem volt egyszerű neki azért azt kimondani, hogy: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Az Atya és a Fiú, a Szentháromság Isten titkaként való szeretetközössége micsoda csorbát szenved, ha Jézus elhagyatott lesz! És ez egyáltalán nem örömteli.

De miért történik ez Jézussal? Éppen azért, amiről itt olvasunk: „Ezeket beszéltem nektek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.” Jézus halálig szomorú, mert a kereszthalálig engedelmes a mennyei Atyának, hogy ennyire szereti és ennyire meg akarja dicsőíteni a mennyei Atyát, hogy vállalja még az ítéletet is, az Istentől való elhagyatottság kárhozátát. Most egyszerűen így mondván: azért, hogy az övéi pedig tapasztalják hogy milyen Jézus öröme, és milyen ezzel betöltekezni, betelni. Milyen az, amikor megmarad Jézus öröme bennünk, és a Jézuséi öröme kiteljesedik.

S olyan bátorító tény az a Bibliában, hogy János evangéliumában semmi szó nincs arról, hogy Jézus bármi miatt is szomorú lenne a Gecsemáné kertben. Máté, Márk és Lukács ír ezekről. János egészen másról ír. Amiről a búcsúbeszédekben is Jézus beszél. János az Úr Jézus Gecsemáné kerti történetében is azt emeli ki – most emlékezzünk erre –, hogy mikor jön az ellenség Júdás vezetésével, Jézus veszi át a kezdeményező szerepet: – Kit kerestek? – A Názáreti Jézust. Mikor Jézus kimondja, hogy „Én vagyok” – és emlékszünk, az én vagyok mit is jelent Jézus szájából –, Júdás is és az összes többi katona meg mindenki ott összeesik, szinte elveszti az eszméletét, mert Jézus „én vagyok”-kijelentése elhangzott, és az az isteni kijelentés olyan erővel bírt, hogy mindenki összeesik. Aztán mikor másodszor mondja, hogy „Én vagyok” – ugyanúgy ő mondja, de akkor már visszatartja az isteni hatalmat abból a kijelentésből, és onnantól már elfoghatják.

János evangéliumában nem az Úr Jézus szomorúsága leírása található, hanem az ő győzelme, az ő isteni hatalma. Csak azért kellett kezdeni azzal, ami a többi evangéliumból tudható, hogy lássuk meg, hogy mibe került Jézusnak az, amiről aztán János evangéliumában számunkra nagyon bátorítóan hangozhat a kijelentésben, hogy ő örült és az ő öröme a miénk lehet, aki az övéi. Mert miértünk vállalta a szörnyűséget, miértünk vállalt mindent, a megváltást. Így lett teljessé az Atya terve, akarata és célja. Viszont János evangéliumában Jézus már visszatekintve mondja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, higgyetek Istenben, higgyetek énbennem, elmegyek az Atyához, hogy helyet készítsek nektek. Majd mikor elmentem, elküldöm a Szentlelket.

Jézus tehát a búcsúbeszédekben is az ő győzelme, az ő feltámadása, mennybemenetele, Szentlélek kitöltetése drága ígéretei szempontjából beszél végig arról, ami majd rá vár. János evangéliumában látjuk Jézus örömét mindvégig. Mert mindent a mennyei Atya, a Fiú és a Szentlélek győzelme szempontjából ír le. A győzelmes Messiás öröme. A 14. rész 27. versében ezt mondta: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek.” 15. részben a 11. versben: az én örömem marad bennetek és betelik.

Jézus öröme még a búcsúbeszédekben, a kereszthalál közvetlen közelében is, mert az Atya örömével teljes ő, az övéi iránt érzett mérhetetlen szeretettel és szeretetközösséggel, és tudja, hogy ez a győzelem, amit ő elvégez Megváltóként mit jelent számunkra.

Mi jellemzi Jézuséi örömét? Lehet, hogy a testvérek arra gondolnak most, hogy hát erről kéne többet beszélni, nem, hogy akkor mi hogy örüljünk? De Jézus tényleg

azt mondja itt: nem az a kérdés, hogy a ti örömetek vajon milyen, hanem hogy az én örömöm hogy lesz a tiétek. „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömöm és a ti örömetek beteljék.” Kapcsolat van tehát Jézus öröme és az övéi öröme között.

A szőlőtőke, szőlővessző példázatából pedig azt is tudjuk, hogy a szőlővesszőn a fürt, illetve a gyümölcs miért jelenik meg? Mert a szőlőtőkéből táplálkozik. Jézus öröme tehát az övéi örömében. A Lélek gyümölcse kijelentésben is hogyan lehet Jézuséi öröme? Úgy hogy a Lélek gyümölcseként Jézus öröme a Jézuséi öröme.

Ami ehhez kell, Jézus ezt mondta: ezeket beszéltem nektek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömöm. Tehát nem azt mondja itt Jézus: és én mindent megteszek, hogy akkor olyan örömteli helyzetben, élethelyzetben legyetek állandóan a földi életben, hogy mindig örülhessetek. Ha bármilyen szomorúság lenne az életetekben, szomorú pillanat vagy időszak, azonnal cselekszem, hogy még véletlenül se kelljen nektek szomorúnak lennetek. Nem erről van szó.

Nem az a kérdés, hogy mit tesz, hanem hogy mit mond. „Ezeket beszéltem nektek.” – tehát az ő szava. A búcsúbeszédei is. Mert mi az Úr Jézussal hogyan vagyunk közösségben? A szőlővessző hogyan van a szőlőtőkén közösségben? Szentlelke és igéje vagy szava által. Szól az Úr, hangzik az ő kijelentése, és Szentlelke által az övéiben mindez elkezd munkálkodni.

Az nem kell, hogy probléma legyen, és ez a búcsúbeszédek történeténél látszik, hogy a tanítványok éppen szomorkodnak. 16. részben olvastuk is, hogy Jézus maga mondja: most még szomorúak vagytok. Szomorúság tölti be a szíveteket, de higgyétek el, hogy jobb nektek, hogy én elmegyek. Pedig még Jézus nem ment el, ott volt velük. Csak Jézus beszél arról, ami majd számukra nagyon nehéz lesz, hogy lesz, amikor nem lesz velük úgy az Úr Jézus már, testi valójában. Nyugtalanok voltak, ahogy az előbb már jeleztem a 14. rész 1. verse alapján. Nyugtalanok. Éppen a helyzet érthetlensége miatt is valamit éreztek, hogy valami történni fog, és nyugtalan volt a szívük. Mindenképp szomorú.

Aztán jön Péter, megtagadja. Aztán jön a Jézus halála, ott aztán totál összedől minden. Gondoljunk csak arra, amit az emmausi tanítványok mondanak a feltámadott Jézusnak, amikor beszélget velük, csak még nem ismerték föl: „pedig mi azt reméltük, hogy...” Minden összedől a tanítványoknak, mert nem olyan a Messiás, amilyennek ők elképzelték. Teljes reményvesztettség. Minden összedőlt. És az Úr Jézus halála és a feltámadása hihetlensége annyira erős, hogy még a feltámadott Jézussal való találkozás után is János 21-ben majd olvassuk: menjünk el halászni. Menjünk el halászni. És ott van Péter is meg János is. Már találkoztak a Feltámadottal is a tanítványok, de úgy érzik, hogy: hát menjünk vissza a régi szakmába, mert hát végül is azt csináltuk, mielőtt Jézus jött.

Azt szeretném csak kiemelni, hogy a Jézuséi öröme, ha a Jézuséi lelkiállapotát nézzük a hit szempontjából, nem tűnik egyáltalán dicsőségesnek és örömtelinek a tanítványok lelkiállapota, érzései, gondolatai. Az látszik, mintha minden összedőlné. De a búcsúbeszédei Jézusnak mégis arra mutatnak, hogy: „Én ezeket beszéltem neked, hogy az én örömöm ti bennetek maradjon és a ti örömetek beteljék.”

Ez a kettő akkor hogy fér össze? Arra kell gondolnunk, hogy amikor Jézus feltámadt, már akkor is sok minden megváltozott, minősítetten a Szentlélek kitöltése után nagyon megváltozott minden, akkor lett világos a tanítványoknak is, hogy tényleg ki is volt Jézus, mi is történt. Emlékszünk, hogy Péter a pünkösdi prédikációban

már milyen erővel és hatalommal prédikál Jézusról, mert akkor már ő maga is a Lélek által sok mindent megértett. Jézus a búcsúbeszédében erről szólt, hogy majd jön a Szentlélek, és akkor lesz világos sok minden nektek. És ami nagyon fontos, hogy visszagondolhattak arra, hogy mit is mondott Jézus a búcsúbeszédében. És máris világos lett minden. Itt nem értették talán, de mikor a Szentlélek kitöltetett, világos lett.

Ez nekünk azért kedves üzenet és bátorító, mert azért mi mindenképpen ezek után vagyunk. Mi már fejből tudjuk kisgyerekkorunk óta, hogy mi történt Jézussal, mi történt a Szentlélek kitöltésekor, hogy mindaz igaz, ami. Tehát mi, amikor Jézus búcsúbeszédeiben olvassuk, hogy „ezeket beszéltem nektek,...” (és ez a „nektek” az személyessé válik pasaréti hívőkként vagy talán még nem hívőkként, de már csak idő kérdése, reméljük) „...hogyan megmaradjon ti bennetek az én örömöm”. És lehet hogy éppen szomorú vagyok, éppen minden összedőlt, éppen totál reményt vesztettség állapota bármi miatt is, mert a tanítvány érzései ilyenek, a tanítvány öröme nem mindig van ott. De a tanítvány örömét se és a tanítvány életét se mégse az jellemzi, ami a körülmény, a külsők, hanem ami a belső.

Így mondja Jézus: ezeket beszéltem, hirdetem az ígét, hogy megmaradjon bennetek az én örömöm. A „megmaradjon” szó azért fontos, mert jelzi, hogy ott van. Nem hiányzik, nincs híja. Ott van és megmarad. Nem elfogy, hanem megmarad. De a képet ezért szerettem volna a bevezetőben így is mondani, hogy lehet, hogy üres az a pohár, semmi öröm nincs benne, de általában ilyen nem szokott lenni, hogy semmi öröm, üres a pohár, hanem ha nincs a pohárban semmi, nincs öröm, akkor mellette van más, pontosan az ellenkezője, egy csomó szennyes, tisztátalan folyadék, és akkor jön Jézus öröme.

Nem a hívőnek kell erőlködni, hanem az Úr elkezdni tölteni. Az ő szava, az ő ígéje, az ő jelenléte, a vele való közösség öröme. Megmaradjon. Megmaradjon a földi életben is és az örök életben is. Az nem szokott kérdés lenni, hogy az örök élet milyen boldog lesz az Úrral, de az néha kérdés szokott lenni nekem is sajnos, hogy: de hát a földi élet biztos nekem ilyen szomorúsággal teli és rettenetes, igazán nincs benne nagy öröm, bárcsak jönne az Úr vissza és akkor mennyivel jobb lenne minden.

A búcsúbeszédnek a mostani kijelentése épp azt szeretné mondani, hogy Isten népe, újszövetségi népe búskomor, szomorú arcú mint Anna volt, akinek nem lehetett gyermeke? Ilyennek ismerik az Istent nem ismerők az Úr népét, hogy a világ legszomorúbb emberei, mert milyen az életük, milyen szörnyű és milyen elszomorító és milyen rettenetes, reménytelen? Ugye érezzük, hogy nagy baj, ha ez lenne.

„Ezeket beszéltem nektek” – azaz az Úr szava az ő Lelke által, amit mi hittel ragadunk meg. A hitről is volt szó a búcsúbeszéd mindegyik részében, csak a hitnél most azt emeljük ki, hogy a hit az nem azt nézi, amit tapasztal éppen, amit átél éppen a külsőkre, hanem amit Jézus mond. A hit az mindig az ígéből táplálkozik. És megmaradjon – benne van tehát, ha nem is érzem most éppen, de tudhatom, hogy az Úrral való közösség miatt mégis csak itt van.

Miért nem több az Úr Jézus öröme, hiszen Jézussal közösségben vagyok? Maradjatok meg a szeretetemben, maradjatok meg ebben az én örömömben. Azaz benne van, hogy a Jézussal való közösség adott, csak hittel ragadjam meg. Ehhez viszont ő megszólít és bátorít. És a bátorítás részeként van ez a kijelentés is: „és a ti örömeitek beteljék”. Tehát benne van, hogy nemcsak hogy megmarad az én örömöm, hanem ezáltal a ti örömeitek beteljesedik. A pohárban túlcserélődő módon ott a folyadék, annyira tele van, hogy túlcserélődik, mert ennyire sokat tölt az Úr.

A 16. rész 24. versében is olvastunk erről a gondolatról: „Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” Hallottuk a Jézus nevében való kérést korábban. Megint erről van szó: imádság, az övéi imádsága Jézus nevében, „hogy a ti örömetek teljes legyen”. „Megkapjátok, amit kértek, hogy a ti örömetek teljes legyen.”

Vagy a 17. rész 13. versében is szerepel, itt a főpapi imádsága Jézusnak, megint az imádság témája csak Jézus imájaként: „Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban.” A folytatás: „Én a te ígédet nekik adtam.” Itt az ige. A világon beszéltem ezeket – tehát ez a világ, nem az örökkévalóság boldogsága, ahová Jézus már ment a mennybemenetelekor, hanem ez a világ, amiből ugye az Úr Jézus nem kérte az Atyát hogy vegye ki az övéit. Ezen a világon ezeket beszéltem, „hogy az én örömemet teljesen bírják ő magukban”.

Nemcsak megmarad az öröm, hanem kiteljesedik, betelik, teljessé válik. Itt az imádsággal kapcsolatban. Jézus nevében imádkozni, emlékszünk, azt jelenti, nem csupán annyi, hogy elmondom az imádságot és a végén odateszem, hogy 'Jézus nevében'. Így is komoly és így is hatással lehet, csak azért ennél sokkal több. A név azt jelenti, hogy ki az a személy, aki ezt a nevet hordozza. És Jézus nevében, az ő kegyelme, az ő érdeme alapján mehetünk az Isten elé, hiszen ő közbenjáró, de ez nemcsak az ő kegyelme érdeme alapján gondolat, hanem az érzés, a vágy, a gondolat, az akarat, ami betölt engem, mikor imádkozom. Jézus érzése, Jézus vágya, Jézus gondolata, Jézus akarata.

Mi, amikor hozzátesszük, hogy 'a te akaratod szerint', akkor az alázatot fejezzük ki azzal, hogy amikor imádkozom, imádkozunk, lehet, hogy mondunk olyat, ami talán nem kedves az Atyának, vagy nem úgy akarja az Atya megadni: legyen meg Atyám a te akaratod. De az igei üzenet miatt most hadd mondjam újra, hogy olyan, mintha Jézus vágya mondatna ki a szánkon, Jézus érzése, gondolata, akarata. Jézus nevében. Hiszen a szőlőtőke, szőlővessző példázatában ezt jelezte Jézus, hogy ekkora és ilyen mély szoros közösség.

S miközben valaki – ezt tapasztaltam már sokszor –, Jézus nevében így kér, már nem is az a fontos, amit kérünk, hanem az a csodálatos, hogy ahogyan kérhetjük, hogy átérezzük, hogy már nem is én kérem. Végiggondolom és én nem is így mondtam volna. Vagy tele voltunk kérésekkel, vágyaink vannak és elkezdünk imádkozni, és egyszer csak az imádságunkban nem is az hangzik el, amit mi először átgondoltunk, mert az Úr Jézus ígéje, az Úr Jézus gondolkodása átjárja a mi gondolatainkat, meg az imádságunkban is egyszer csak azt mondjuk, hogy: jó igaz, ez így még jobb, hogy így mondom. Pontosan a földön élő tanítványoknak és népének szól ez a nagyon erős és bátorító kijelentés, hogy az öröm betelik például, amikor Jézus nevében kérnek.

Római levél 14. rész 17. versében hangzik el az a kijelentés: „Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.” A Római levél 15. rész 13. versében pedig: „A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővítködjetek a reménységben a Szent Lélek ereje által.” A Károli-fordításban a „hívésben”, az ilyen régi magyaros, azt akarja jelenteni, hogy a hit gyakorlása a hit által, de miközben hiszünk, közben valami történik. Tehát nemcsak hogy a hitünk erősödjön, hanem ahogy ezt megéljük, abban „a reménység Istene töltsön be titeket minden örömmel...” – ugyanaz a szó van, mint amit Jézus használt – „...és békességgel a hívésben.” Nemcsak amit hisztek, hanem ahogyan hisztek. „Hogy bővítködjetek a reménységben a Szent-

lélek ereje által” – megint a bővölködni gondolat. Benne van tehát a reménység is: valami, ami nekem most egy élethelyzet, nem biztos, hogy örömteli, de egyszer csak nemcsak azt nézem, ami most van, hanem tudok előre tekinteni.

Nagyon egyszerű példát juttatott eszembe az Úr. Általában azt szoktuk kiemelni Pálnak a tövisnél, hogy háromszor imádkozott. Biztos, hogy Jézus nevében imádkozott Pál, és a harmadik imádsága után tudjuk meg, hogy: „Elég néked az én kegyelem; mert az én erőm erőtlenség által ér célba.” Amikor Pál apostol ezt megértette, akkor még nem változott meg a helyzete tehát, mert maradt a tövis, maradt a sátán angyala, viszont valami egészen titokzatos módon érezte, hogy betölti a szívét nem is akármilyen. „Elég néked az én kegyelem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.”

„Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel” – nemcsak hogy elfogadta, hanem örömet érez és olyan örömet, amivel dicsekednie kell, mert a reménység Istene betöltötte Pál szívét is „örömmel és békességgel a hívésben”. Mert nem lett könnyűvé a tövis, maradt az, ami számára nagyon nehéz volt korábban és háromszor is imádkozott – hadd tegyem tényleg újra hozzá – Jézus nevében, de mivel hallotta az igét: nagy örömmel dicsekszem.

Pál sem erőlködött, mert hát apostolként illik példát mutatni, hogy nem változik az élethelyzet, ami nagyon elszomorító, hát legalább mutassam, ha nem is érzem, hogy hát én milyen boldog vagyok. Itt nem erről van szó! Hanem Pált átjárja az Isten, a reménység Istene öröme, békéje. A Lélek gyümölcse. Újra mondjuk ki a szőlőtőke, szőlővessző példázatához kapcsolódóan is: nem a szőlővessző erőlködik a gyümölcs miatt, hanem a szőlőtőkén keresztül gyümölcsözik. A Lélek gyümölcse, hogy az Úr Lelke termi. Az örömteli pillanatok és időszakok idején is.

János evangéliuma 3. rész 29. versében Keresztelő János mondta ezt el, hogy neki az az öröme betelt. Betelt, hogy ő a vőlegény barátja és örül a vőlegény örömének. Nekem ez az örömöm már betelt. Gondoljunk bele, hogy Keresztelő Jánosnak ez öröm volt, akkor milyen öröm lehet nekünk, hiszen Jézus munkája még csak elkezdődött, még utána teljesedett ki. Tehát ha János öröme betelt, mint a vőlegény barátja öröme, Jézus tanítványai öröme milyen, amikor betelik túlcserélő módon? A nehézségek idején is.

Jézus öröme betelik, amikor Pálhoz hasonlóan talán mi is akár sírva is imádkozunk, mert hát a tövis nagyon fáj, Uram, és gátolja a szolgálatomat, a munkámat, sokkal jobb lenne, ha nem lenne. De a végén meg „nagy örömet dicsekszem”. A nehézségek között, a nehézségek ellenére is, sőt pontosan a nehézségek által Jézus öröme és Jézuséi öröme. A Filippi levél 4. rész 4. verse ezért is bátorító, mert börtönből írta Pál, nehézség közepette, emlékszünk, ezt írta: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! A ti szelídlelkűségeitek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!”

Jézus öröme, Jézuséi öröme nem azért, mert a körülmények mindig örömteliek, hanem pontosan azért, mert az Úr Jézus öröme az ő Szentlelke és igéje által nemcsak hogy megmarad, hanem betölti az övéit. Ahogy a pohár víz nemcsak éppen hogy tartalmaz valami kis folyadékot, hanem túlcserélő módon kicsorog, mert a reménység Istene örömmel és békességgel tölt be. Ez az öröm hit által a miénk. Ez

az öröm bennünket is hálára és örvendezésre bátorít függetlenül a körülményektől. És ez az öröm kegyelemből fakad. A Biblia ősi újszövetségi nyelvén a kegyelem, a hála és az öröm egy szógyökből fakad. Kegyelemből az öröm és ezért lehet hála a szívünkben. Jézus öröme Jézuséi öröme lehetett.

Imádkozzunk!

Imádunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus mindhalálig, kereszthalálig engedelmes volt azért, mert így akart neked örömet szerezni, így akart téged dicsőíteni, és köszönjük, Urunk, hogy így akart bennünket megváltani.

Urunk, te tudod egyedül, hogy a mi életünkben miért van annyi szomorúság, bánkódás, ha van. Köszönjük, hogy mindenképp most bátorítottál, vigasztaltál azzal, hogy Jézus életét pontosan a földi körülmények között jellemezte a mennyei Atyában való drága örvendezés. És köszönjük, hogy Jézus öröme pedig a miénk lehet. Áldunk, Urunk, hogy ez csakugyan igaz lehet a legnehezebb körülmények között is.

Kérünk azért Pálhoz hasonlóan, nekünk is az elég kegyelmedet erősítsd meg, igazoljad, ha éppen arra van most szükség. Könyörülj rajtunk, hogy Pálhoz hasonlóan mi is örömmel mondhassuk: nagy örömet dicsekszem azért, mert látunk téged, látunk győztesként és hiszünk az igének. Köszönjük, hogy a Szentírásban te a napi csendességeink során is mindig nem véletlenül monddod éppen azt, amit. Áldunk téged minden örömteli helyzetért ugyanakkor. Köszönjük, amikor a külső körülmények között is tapasztaljuk, hogy milyen boldogító az élet.

Szeretnénk, Urunk, megtisztulni, amiben tisztulnunk kell, szabadulni, amitől szabadulni kell. Köszönjük, hogy még a bűneink sem okozhatnak csupán bánatot, hanem a bűnbánat öröme, a bűnbocsánat boldogsága is betölthet, mert te bűnbocsátó Isten vagy.

Imádkozunk, Urunk, azért, hogy legyünk hűségeseek, kitartóak a te tanítványaidként és így képviseljünk téged az elveszettek között e világban. Hálások vagyunk, amikor mi is mehetünk a misszióba a magunk helyén. És köszönjük, hogy ez is öröm teneked.

Imádkozunk a beteg testvéreinkért. Urunk, te tudod, hogy a testi betegség is milyen nehéz, amikor pedig a lelki bajok, kétségek is társulnak hozzá, akkor különösen. Beteg testvéreinknek is adj, Urunk, csendes békét, örömet a szívükbe, mert ott vagy velük, mellettük. A gyászolóknak így adjál vigasztalást.

Urunk, mi hisszük, hogy nemcsak a mi számunkra, itt élő, Magyarországon élő hívő emberek számára, hanem a világban szenvedő keresztyén testvéreink számára is a te örömed az teljes lehet. Akik mártíromság előtt állnak ezen az estén és talán félnek is ebben a helyzetben, de hisszük, hogy őket is betöltheti a te örömed. Urunk, a Kárpátalján levő magyaroknak, minősítetten magyar lelki testvéreinknek igazold, hogy nekik is öröm lehet a szívükben, pedig háborús a helyzet és nagyon nagy ott a baj. Mi kérünk, adj ott békességet.

Könyörülj meg a mi világi vezetőinken, ők is legyenek a te követőid, ők is térjenek meg, ha még nem a tieid. De addig is, Urunk, legyenek hűséges eszközeid, hogy az országunkban békesség lehessen, nyugalom. Segíts hűséggel imádkoznunk az ilyen ügyekért is, Urunk, az ilyen emberekért. És köszönjük, hogy ekkor is Jézus nevében imádkozhatunk. Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, Urunk, az Úr Jézusért.

Ámen.

630

Isten Báránya

✂ Rappard, Dora (1842-1923)

🎵 Rappard, Dora (1842-1923)

✂ Vargha Gyuláné (1863-1947)

Is ten Bá - rá - nya, Te ott a Gol - go - tán

Tel - jes győ - zel - met vet - tél a harc u - tán.

Üd - vöt ta - lál - hat már az e - gész vi - lág,

Mert meg - fi - zet - ted ott bű - nünk vált - ság - dí - ját.

Fenn - szó - val hír - de - téd a ke - resz - ten:

"El - vé - gez - tem, el - vé - gez - tem!"

2. Isten Igéje, rajtad nyugszik hitem,
E kösziklára üdvöm felépítem.
Teljes a váltság, mit Isten készített,
Bűnös, fogadd el azt: mindenestül tied!
Hozzá mit sem tehetsz, Ő megtevő:
Váltságodat elvégezé.